

sesmæssige oplevelser omkring det historiske forløb.

Det, jeg som politiker fra et venligsindet parti skal forholde mig til, er: Hvad er der i rapporten? Er der et grundlag, som giver anledning til, at man skal gå videre? Det er der ikke. Derfor synes jeg, det er rimeligt at holde fokus på det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg siger tak til ordføreren og beder den næste ordfører, fru Margrethe Vestager, om at komme på talerstolen.

Margrethe Vestager (RV):

Da Det Radikale Venstres ordfører ikke kan være til stede, så skal jeg på hans vegne og på Det Radikale Venstres vegne meddele følgende:

For os at se handler debatten i dag ikke om det retlige grundlag. Det handler for så vidt også meget lidt om det, som er afdækket i den rapport, som er lavet i forbindelse med undersøgelseskommissionen. Så meget er sagt, og så meget er skrevet, og der er ting at tage op i den. Men det, som egentlig er debatten i dag, er spørgsmålet om det politiske ansvar.

Dermed handler det jo selvfølgelig også om noget, som er bredere end skatteministerens adfærd alene, det handler om, hvad det egentlig er for en forpligtelse, man har som minister, både i forhold til det, man skal gøre, og i forhold til, hvad man overhovedet kan være bekendt ikke at gøre.

Sådan som vi ser sagen, og også som vi ser sagen, efter der er gået et godt stykke tid, efter at beretningen blev skrevet den 28. februar, er der for os at se ingen tvivl om, at ministeren har opført sig kritisabelt med hensyn til ikke at belyse sagen ordentligt. Det følger naturligt i forholdet til Folketinget, at man som den, der lægger op til lovgivning, sætter sig ind i, hvad et lovforslag indebærer, og hvad det er for nogle konsekvenser, der er af de ændringer, man måtte foretage i lovforslaget, fordi det jo ligger i sagens natur, at der har været gode grunde til at strikke et lovforslag sammen, sådan som det er blevet strikket sammen. Og hvis man tager noget ud af det, må man dels have gode grunde til det, dels være fuldstændig klar over, hvad det er for nogle konsekvenser, det har.

Det er med undren, at vi kan se det flertal, som er imod – sådan som jeg kan høre debatten i dag – overhovedet at forholde sig til det, det er en mærkelig ydmyg holdning i forhold til Folketingets position over for regeringen. Det, at man

stiller sig tilfreds med, at ministre ikke lige synes, at det er relevant at læse den lovgivning, som de er ansvarlige for bliver fremsat, synes vi i hvert fald fra radikal side er kritisabelt og ikke noget eksempel til efterlevelse – tværtimod.

På den måde er der mange ting med den nuværende regerings gøren og laden, som er et lærestykke i, hvordan man ikke bør drive regering, derfor ser vi frem til at kunne gøre det på en anden måde, forhåbentlig ved en snarest kommende lejlighed, når statsministeren måtte vælge at udskrive valg. Vi står til fulde bag den beretning, som vi har været medvirkende til med en mindretalsudtalelse, og synes, at ministeren har haft en kritisabel adfærd.

Kl. 13.45

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Frank Aaen.

Frank Aaen (EL):

Som andre har været inde på, drejer sagen sig om et milliardbeløb, der er strømmet ud af statskassen, og om en regering, der lod det ske, selv om den var advaret.

Sagen medførte nedsættelse af en undersøgelseskommission, der i sin beretning kom med en alvorlig kritik af Skatteministeriet og forskellige embedsmænd. Og jeg er helt sikker på, uden at kritisere kommissionen, at deres rapport ville have været langt, langt skarpere, hvis der ikke var så mange, herunder den tidligere skatteminister, herunder en række embedsmænd, som på en måde, som vi kun sjældent ser det, men dog har set før, gang på gang må sige, at det husker jeg ikke, det har jeg ingen erindring om, altså den der forglemmelse, som der nogle gange er hos folk, som helst ikke vil have rodet alt for meget i en given sag. Men så meget for juridisk ansvar, og det er det, kommissionen har lagt frem, og det står så, hvor det står.

Den kommissionsberetning fik den daværende skatteminister, Svend Erik Hovmand, til glædestrålende at sige, at han er frikendt, men det passede ikke, og det passer ikke. Undersøgelseskommissionen kunne og skulle ikke vurdere ministeransvar eller det politiske ansvar. Det er op til Folketinget at gøre det, og det er jo det, der i virkeligheden er mulighed for at gøre i Udvalget for Forretningsordenen og mulighed for at gøre i en debat som her, hvor der godt nok ikke kan træffes vedtagelser, men hvor man jo godt kan